

หวงรัก

บทที่ 17

เพราะได้รับโทรศัพท์จากผู้ช่วยในสายงาน ฟาร์รุ่งจึงต้องพาร่างอิดโรย สีหน้าซีดเซียวหม่นหมองมาทำงาน... นอกจากเรื่องงานแล้ว เธอยังได้รับแจ้งอีกว่า

“คุณเชวโนโทรศัพท์มาหลายครั้งแล้วคะ บอกว่าจะโทรมาอีก”

หญิงสาวต่อสายถึงเพื่อนชาย ซึ่งพูดว่า “ได้กำหนดเดินทางแน่นอนแล้ว ผมจะไปสัปดาห์หน้า”

ในความสับสนว่าเหว่ ฟาร์รุ่งรู้สึกใจหายที่สุดอีกครั้ง

“บ่าวันนี้พบกันได้ไหม อยากจะคุยด้วย”

“ได้ซิ” หญิงสาวรับคำ เธอเองก็ทุกซกจนต้องการเพื่อนที่รู้ใจเป็นอย่างยิ่งเช่นกัน

ไกลออกไป ร่างสูงที่เดินออกมาจากห้องเพื่อพบกับผู้ใต้สายงานได้กวาดตามองหาด้วยความเคยชิน ในท่าที่ขริ่มเฉย ปรากฏตาของเขากลับถูกจูดวามขึ้นเมื่อเห็น เขายังคงพูดธุระจนจบและเดินกลับเข้าห้องทำงานเงียบๆ

ชายหนุ่มไม่มีสมาธิที่จะทำงานต่อ ได้แต่นั่งทอดถอนใจอยู่หลังโต๊ะ แฟ้มรายงานสูงเป็นตั้ง ความนึกคิดไม่ได้ไปอยู่ที่ใดนอกจากตัวเธอ

เขาเคยมีความรู้สึกว่าอยู่เหนือฟาร์รุ่ง หากครั้นเวลาผ่านไปความรู้สึกนั้นก็กลับแปรเปลี่ยน... กลายเป็นการพยายามปลุกปลอบหลอกตัวเอง ว่าจะบีบให้เธอเจ็บปวดทรมานเมื่อใดก็ได้ เขาไม่เคยวางแผนมาก่อนว่าจะต้องเป็นกังวล จิตใจจดจ่อต่อเธอตั้งเช่นที่กำลังเป็นอยู่

ชายหนุ่มยื่นมือไปที่โทรศัพท์ หากแล้วก็ถอยกลับ...

เมื่อก่อนทุกครั้งที่เขาตัวเองเข้าไปใกล้ เขารู้สึกกระหึ่มใจว่าเป็นฝ่ายรุกไล่ แสร้งปฏิบัติต่อเธอราวมิตรสนิท โอบเอื้ออาทรไม่มีที่ติ จนฟาร์รุ่งหลงเชื่อไว้วางใจ แต่ที่ชายหนุ่มเองกลับไม่รู้ตัว ว่าอีกส่วนน้อยหนึ่งของความรู้สึกของเขาที่ค่อยๆ เกิดขึ้นต่อเธอ นั้นได้แปรเปลี่ยนกลายเป็นความผูกพันชนิดชอบซึ่งเขาไม่ได้ต้องการหรือคาดหวังมาก่อน

เธอเป็นฝ่ายตรงกันข้าม... เขาเคยบอกตัวเอง ทว่าเพราะที่เขาพยายามจะสร้าง... บ่มเพาะให้เกลียดชังเธอนั้นอ่อนแออบบางเกินไป ในบัดนี้ชายหนุ่มถูกฝังทั้งเป็นด้วยความกังวลห่วงหาที่ทรมาน

มีเสียงเคาะประตูห้องแล้วหญิงสาวก็เปิดเข้ามา ชายหนุ่มมองนิ่งงัน ไม่คิดว่ากำลังนึกถึง เธอก็มา

“คุณอุทัยบอกว่าคุณภูริอยากพบฉันหรือคะ”

เสียงถามอ่อน สีหน้าซีดเซียวหม่นหมองบีบหัวใจเขาจนอ่อนยวบ ชายหนุ่มป้อนสีหน้าเคร่งขริ่ม

“ถูกแล้ว นังก่อนซิ”

ฟาร์รุ่งเดินมานั่งลง ภูริมองด้วยความรู้สึกหวั่นไหว ร่างของเธออ่อนและอบอูน เขายังจำกลิ่นหอมๆ ของลมหายใจเธอได้.....

หญิงสาวเงยหน้าขึ้น ดวงตาใสซื่อหมองหม่น ชายหนุ่มเป็นฝ่ายหลบ ตีสีหน้าขริ่มกลบเคลื่อนไหวขณะหยิบแฟ้มบางยื่นให้

“นี่เป็นทั้งหมดที่ผมจะเสนอ เคเอสไฟแนนซ์ คุณช่วยดูอีกทีได้ไหม ว่าควรจะมีเพิ่มเติมอะไรบ้าง”

ในท่าที่เหนียวล้ำ ฟาร์รุ่งผินใจเอื้อมมือรับแฟ้มไปเปิดดู ตั้งใจอ่านข้อความ มองเส้นกราฟตารางต่างๆ ไล่เรียงไปที่ละหน้าเงียบๆ

“ตารางในหน้าสองนี้ไม่ค่อยตรงประเด็นนะคะ หากเราต้องการแสดงถึงแนวโน้มในดีมานด์ของสินค้าเรา ก็มีตารางอื่นตรงจุดกว่านี้ค่ะ”

เธอใช้ดินสอกาเครื่องหมายลงที่มุมกระดาษ ชายหนุ่มมองตาม “ผมก็คิดอย่างนั้น แต่ไม่รู้ว่าเรายังมีผลวิเคราะห์อื่นอยู่อีก”

เธออ่านต่อ อีกครู่เดียวก็ปิดแฟ้ม เงยหน้าขึ้นถาม

“ขอเอาไปอ่านดูสักครู่ได้ไหมคะ แล้วจะเสนอเพิ่มเติมส่วนที่ขาดแทรกมาด้วย”

“อ่านตรงนี้ไม่ได้หรือ”

“อ่านตรงนี้ไม่มีสมาธิคะ อีกสักครู่พูดครั้งเดียวเลยจะดีกว่า”

“งั้นก็ตามใจ”

หญิงสาวลุกขึ้น เรื่องค้างคาใจทำให้ชายหนุ่มเปลวเรียก “ฟ้า..”
ดวงตาใหญ่ หมองหม่นมองอย่างถาม ชายหนุ่มกลับไม่มีอะไรจะพูด

หนึ่งชั่วโมงหลังจากนั้นร่างบางที่สมส่วนจึงกลับมาเคาะประตู...
ภริห็นมาจากเครื่องคอมพิวเตอร์ วางความสนใจให้กับงานที่หญิงสาว
นำเสนอ มีเส้นกราฟ ตารางใหม่ ๆ จากแหล่งข้อมูลซึ่งเธอเลือกมา
แทนของเดิม กับร่างตัวหนังสือเป็นหัวข้อสั้น ๆ

เธออธิบายกับชายหนุ่มซึ่งซักถามและฟังอย่างตั้งใจ

เขาลุกมายืนข้าง ๆ มือข้างหนึ่งเกาะเก้าอี้ที่หญิงสาวนั่ง อีก
ข้างหนึ่งทำวชอบโต๊ะ ก็มลงมาดูแถวตัวเลขและภาพที่ถูกหยิบยกมาใหม่
ขณะที่อีกฝ่ายอธิบาย... ในความซิดใกล้ กลิ่นหอมอ่อน ๆ จากเส้นผม
และร่างของเธอทำให้ชายหนุ่มอดหวนไหวไม่ได้

หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมอง ชะงักเมื่อแทบจะชนกับปลายคาง
รูปสวยที่มีไรเคราเขียวครีบบนผิวสะอาดที่ก้มลงมาใกล้ราวกับจงใจ
ชายหนุ่มก้มลงสบตา ฟ้ารุ่งหันหนีไปในทันที

ภุริยังคงอ้อยอิ่งอยู่ในลักษณะเดิม แอบชิมซับความอบอุ่นจาก
ความซิดใกล้นั้น

“คุณคิดว่าคนพวกนั้นจะรับไหวไหม ตัวเลขสถิติ เส้นกราฟ
มากมาย”

“ต้องไหวซิดะ งานของพวกเขาต้องเกี่ยวข้องกับตัวเลขและ
เส้นกราฟอยู่แล้ว เขาอาจจะไม่ซิดใช้รายละเอียดตอนนี แต่ก็จะต้อง
เก็บข้อมูลไปซิดศึกษาแน่นอน”

“คุณคิดว่าข้อมูลซิดนี้ครอบคลุมเพียงพอหรือเปล่า”

“ถ้าไม่พอเขาก็ขอเพิ่มมาเองแหละคะ”

“ถึงตอนนั้นผมก็คงจะต้องขอให้คุณช่วยดูแลจัดการให้อีกหนึ่ง
แหละ ข้อมูลทั้งหมดจะได้สอดคล้องไม่ซิดแย้งกันเอง”

“ยินดีคะ... ถ้า... ถ้าฉันยังอยู่ที่นี่.....”

ดวงตาซิดจิบนิ่งอยู่ที่ผิวแก้มซิดเขียวที่ลอยอยู่ใกล้ ๆ “อย่าเพิ่ง
ซิดจะไปได้ไหม”

เสียงถามอ่อน เว้วอนจนหญิงสาวแปลกใจ อดไม่ได้ที่จะแหงน
มองอีกฝ่าย ไบหน้าห่างกันแค่นิ้ว เธอรู้ซิดถึงลมหายใจที่รินรดลงมา

มีเสียงเคาะประตู แล้วบานประตูก็เปิดออกพร้อม ๆ กับร่างสูง
ใหญ่ที่กำลังจะก้าวเข้ามามีอาการชะงักไปในทันที สีหน้าที่เครียดซิด
อยู่แล้วของผู้มาใหม่ยิ่งเครียดซิดขึ้น ประกายตากราวครุราวมี่ไฟจุด

ภุริยี้ดตัวขึ้น สีหน้าซิดไปทันที

ผู้มาใหม่มองฟ้ารุ่งซึ่งมองตอบอย่างหมองหม่น สีหน้าเครียดซิด
อย่างที่เธอไม่เคยพบเห็นมาก่อน

“ฉันมีเรื่องต้องพูดกับนายที่บ้าน เย็นนี้”

น้องชาย ได้แต่นิ่งเงียบ หลบตามองพื้น

ดวงตาเครียดมองมาอีกครั้งก่อนจะหันกลับ จีบประตูปิดดั่งบัง
เดินผ่านนางสาวคะเนิง ผู้ซึ่งมองอยู่อย่างใครรู้แล้วก้าวเร็วห่างจากไป

ฟ้ารุ่งน้ำตาปริ่ม น้อยใจที่ “สามี” ช่างโหดร้ายยิ่งนัก

อีกฝ่ายหนึ่งวางมือลงบนบ่า บีบหนัก ๆ อย่างปลุกปลอบใจ

“ไม่เป็นไรหรอก อย่ากังวลไปเลย”

น้ำตาเธอร่วงพรู เขาพูดได้ แต่ว่าเขาจะคาดซิดหรือไม่ว่า
พี่ชายได้บอกซิดซิดจากเธอแล้ว

“ผมอยู่ซิดคุณเสมอ วางใจเถอะ”

ไม่มีวาจาคร่ำครวญจากคนที่ยกผ้าเช็ดหน้าซิดเช็ดน้ำตาเงียบ ๆ

“กลางวันนี่ไปทานข้าวกับผมนะ” เสียงชวนอ่อนเอื้อ

“ไม่คะ ขอขอบคุณ ฉันนัดกับเขานี้ไว้”

เท่านั้น มือที่เกาะกุมไหล่บางก็ชะงัก สีหน้าเครียดซิด

ร่างสูงถอยออกห่างอย่างโกรธเคือง

ฟ้ารุ่งกลับมิได้รับรู้ถึงความซิดเคืองของอีกฝ่าย “เท่านั้นก่อน
ได้ไหมคะ ฉันซิดอะไรไม่ออกแล้ว”

“ได้” เสียงตอบหนัก

ฟ้ารุ่งอดน้อยใจไม่ได้ สำหรับภุริ งานของเขาต้องมาก่อน
หากเธอบกพร่องซิดตอนแม้เพียงน้อยนิด เขาจะไม่พอใจในทันที

ฟ้ารุ่งซิดคิดว่าที่เขาคิดกับเธออยู่ในทุกวันนี้ก็เพราะเรื่องงานเท่านั้น
ไม่อย่างนั้นคงจะไม่แสดงอาการซิดเคืองออกมางาย ๆ อยู่ทุกครั้ง...

เรื่องของสามีและภรรยาอีกคนหนึ่ง ถูกถ่ายทอดออกมาด้วยความระทมใจ ฟ่ำรุ่งเล่าไปก็น้ำตาซึม น้ำเสียงขาดหายเป็นช่วง ๆ เซาว์หนึ่งฟัง มองเพื่อนหญิงซบหน้าตา

“รู้ว่าฟ่ำกำลังลำบากอย่างนี้ทำให้ผมไม่อยากไปแล้วซี หรือว่าผมควรจะเลื่อนกำหนดเดินทางออกไปก่อน จะได้ยังเป็นเพื่อนฟ่ำ”

“ไม่ต้องหรอกเซาว์ เลื่อนไปเท่าไรจะพอ ความทุกข์ของฟ่ำคงไม่จบง่าย ๆ”

“ผมอยากจะอยู่ด้วยจนกว่าฟ่ำจะรู้สึกดีขึ้น”

“อย่าเลย คุณพ่อคุณแม่ของเซาว์จะพลอยร้อนใจไปด้วย”

ชายหนุ่มหนึ่งอย่างจำใจ เขาจะอ้างอะไรที่จะเลื่อนกำหนดเดินทาง พ่อแม่ของเขาไม่รู้จักฟ่ำรุ่งด้วยซ้ำ ดูเหมือนไม่มีเหตุผลที่แผนการอนาคตของเขาจะต้องหยุดชะงักลง

“ฟ่ำเคยคิดจะไปอยู่เมืองนอกบ้างไหม ไปเรียนหรือจะไปเที่ยวก็ได้ เปลี่ยนสถานที่ พบผู้คนใหม่ๆ บางทีฟ่ำจะรู้สึกดีขึ้น”

หญิงสาวพยักหน้า “ฟ่ำอยากไป”

“ถ้าอย่างนั้นฟ่ำตามผมไปได้นะ ต้องการให้หาที่อยู่หรือที่เรียนอะไรก็บอกมา ผมจะจัดการให้ ฟ่ำพร้อมเมื่อไหร่ก็ไปได้ทันที”

หญิงสาวรับคำอย่างเคร่งขรึม แม้ต่อไปจะตัดสินใจกับชีวิตของตนเองได้ แต่อิสรภาพที่กำลังจะได้รับเป็นสิ่งที่ถูกบังคับ ไม่อาจที่จะไม่เลือก...

เธอกลับบ้านค่ำ รถของสามีและของภริจอดอยู่ทั้งคู่ ความรู้สึกอบอุ่นถูกจุดขึ้นนวบก่อนจะจางหายแล้วก็รู้สึกเศร้าใจแทนที่ เธอไม่ใช่คนของพีร์ชต์อีกแล้ว สามีตรวนเธออย่างไม่ไยดี เขาจะเปลี่ยนใจอีกครั้งหรือไม่หนอ ที่จะรักษาชีวิตรักกับเธอไว้ แม้มันจะขาดวินไม่สมบูรณ์เหมือนภาพต่อที่ขาดหาย แต่อย่างน้อยเขาก็ยังรักเธออยู่บ้าง

เขาอาจจะเปลี่ยนใจก็ได้ หญิงสาววาบขึ้นด้วยความหวัง แต่ว่าพอก้าวเข้าบ้าน เธอก็ต้องตกใจที่ได้ยินเสียงถกเถียงกันดังมาจากห้องข้างใน เสียงถกเถียงยิ่งชัดขึ้นเมื่อเดินเข้าใกล้ หญิงสาวจับใจความได้ว่ามันเป็นเรื่องงาน

“ตอนที่พี่ส่งผมไปทำงาน พี่ไม่ได้บอกไว้ก่อนนี่ว่าผมจะต้องบริหารงานเพื่อให้บริษัทระการสร้างความร่ำรวยให้บริษัทอื่น ถ้ารู้ก่อนผมคงไม่โง่พอที่จะเอาตัวเองเข้าไปรับตำแหน่งนี้ทำงานแทนพี่หรอกครับ พี่หลอกผมทำไม เพราะอะไรถึงทำกับผมแบบนี้”

“งานก็คืองาน ไม่สำคัญว่านายจะต้องทำอะไร ฉันอยากจะดูว่านายทำงานได้ดีที่สุดแค่ไหน ได้เรื่องได้ราวหรือว่าจะได้แต่ล่องลอยเป็นสวะลอยน้ำเหมือนตอนที่นายเรียนจบแล้วไม่ยอมกลับบ้าน”

เสียงของพีร์ชต์บอกความขุ่นเคืองรุนแรง กระเป๋าดูทางวางอยู่ที่ใกล้บันไดบอกให้รู้ว่าเขากำลังจะเดินทางอีก เขาตั้งใจจะตัดขาดจากเธอจริงๆ

การโต้เถียงในห้องยังดำเนินต่อไป สองพี่น้องมีสีหน้าเครียดซึ่งด้วยกันทั้งคู่ ปรกาศตาโซนแสงของพีร์ชต์ รวกับจะเผาอีกฝ่ายให้มอดไหม้

“ผมไม่มาเพราะว่าผมไม่มีบ้าน พ่อเคยพูดเสมอว่านี่คือบ้านของผม แต่คนอื่นไม่ได้คิดอย่างนั้น ทุกคนอยากให้ผมไปเสียให้พ้นๆ”

“นายไม่เคยเห็นความดีของใคร นายมันคนเนรคุณ”

พี่ชายคำรามใส่อย่างแค้นเคือง ร่างทั้งร่างดูเหมือนจะสะท้านด้วยอารมณ์ที่คุโชน

ภริกลับเถียงอย่างไม่ยอมแพ้ น้ำเสียงกร้าว ปรกาศตาแค้นเคืองพอกัน

“ใช่ ผมเนรคุณ ผมอยากเป็นอย่างนั้น พี่เองก็ต้องการที่จะเห็นผมเลวเพื่อที่พี่จะได้กลายเป็นคนดีเลิศไม่ใช่หรือ พี่ชอบเล่นบทบาทของพี่ชายที่แสนดี เสียสละ ให้อภัย ผมก็อยากจะรู้เหมือนกัน ว่าพี่จะแสดงบทเสียสละและอภัยได้ถึงที่สุดแค่ไหน”

“แต่นี้มันเกินไป นายภริ ที่นายทำนะ มันเกินไป”

น้ำเสียงตวาดดังก้อง เน้นถ้อยเน้นคำอย่างแค้นเคือง พีร์ชต์กำลังโกรธจัดขึ้นทุกขณะ ฟ่ำรุ่งได้แต่ละล้าละลึง จะเดินหนีก็ไม่ได้ แต่จะเข้าไปสอดแทรกก็ไม่กล้า

“ก็มันจะแปลกอะไร ในเมื่อฟ็โยนสิ่งที่ฟ็ไม่ต้องการแล้วให้ผมเสมอ... แล้วไม่ว่าจะจบยังไง มันก็เป็นความเลวของผมทั้งนั้น”

“ไอ้คนเนรคุณ ไอ้น้องเลว”

ยังไม่ทันจะขาดเสียง ฝ่ามือหนาใหญ่ก็ฟาดลงบนใบหน้าของน้องชายอย่างรุนแรงท่ามกลางเสียงอุทานอย่างตอกตอกใจของบรรดาสาวใช้ที่ได้แต่แอบมองดูอยู่ห่างๆ จากอีกด้านหนึ่งของห้อง อีกฝ่ายหนึ่งชวตเซตามแรงตบ ใบหน้าที่หันกลับมาเผชิญหน้าพี่ชายปรากฏรอยแดงเป็นปื้นพาดทับ

ในสีหน้าเจ็บช้ำ ดวงตากลั้ววาววม เย้ยหยันและทำทนาย

โทสะของ “พี่ชาย” ยิ่งคุกรุ่นขึ้น น้ำเสียงสะท้อน ตัวสั่นไปทั้งร่าง “มีอะไรใหม่ที่จะใช้ล้างความเลวในใจของแกออกไปได้บ้าง บอกมาซิ ไอ้น้องเลว ว่ามีอะไรบ้าง”

เสียงคำรามเกรี้ยวกราด มืออีกข้างหนึ่งตบผาดลงบนแก้มอีกข้าง ร่างสูงไหวตามแรงตบ แต่จะตอบโต้ก็หาไม่ ใบหน้าที่หันกลับมายิ่งแค้นเคืองทำทนาย รอยแดงอีกรอยปรากฏขึ้นทัดเทียมกัน

บรรดาสาวใช้ที่ออกกันอยู่หลังประตูได้แต่ส่งเสียงอุทานหวีดว้าย ขณะที่ฟ้ารุ่งถลาเข้าไปหา นี่เป็นครั้งแรกที่เธอเห็นสามีถูกรอบงำด้วยโทสะที่รุนแรง พีรัชต์ไม่เคยระเบิดอารมณ์ถึงขนาดทำร้ายใครมาก่อน อย่างไรก็ตามนี่คือน้องชายคนเดียว ซึ่งฟ้ารุ่งรู้ว่าเขารักเป็นห่วงกังวลถึงตลอดมา

ร่างใหญ่ถาโถมเข้าผล็อยอย่างแรงจนร่างของน้องชายเซถอยไปล้มลงนั่งบนเก้าอี้ พีรัชต์ถลันตาม เงืองำมือขึ้นอีกครั้ง

“ไอ้น้องเลว... ไอ้คนเนรคุณ...”

“คุณพี่... อย่าคะ พอแล้ว...”

พร้อมกับเสียงหวีดอุทานร้องห้าม ฟ้ารุ่งโผล่เข้ากอดรัดแขนข้างนั้นไว้ด้วยเรียวแรงทั้งหมด พีรัชต์สะบัด ดูเหมือนความโกรธจะยิ่งถูกกระพือให้รุนแรงขึ้นอีกทบที

“ฟ้า” เขาหันมาตวาด ดวงตาดุดันโกรธเกรี้ยว “อย่าเข้ามายุ่ง”

แรงสะบัดทำให้หญิงสาวล้มลงบนเก้าอี้อีกตัว ได้ยินเสียงภุชฌ์ร้องออกมาว่า

“ออกไปฟ้า... คุณไม่เกี่ยว กับเรื่องนี้”

ท่าที่ปกป้องซึ่งกันและกันกระตุ้นโทสะพีรัชต์ขึ้นอีก นัยน์ตาเขาลุกโชติช่วง มืออีกข้างเงื้อง่าขึ้นก่อนจะตบผาดลงอีกโดยไร้การตอบโต้ โลหิตกระเซ็นออกมาจากจมูกของน้องชายไหลลงเป็นทาง

ฟ้ารุ่งหวีดร้อง เห็นพีรัชต์ยกกำปั้นขึ้นเหนือร่างที่ไร้การต่อสู้อีกครั้ง เธอโผล่เข้ากั้นกลาง ร่างบางแทบจะทับลงบนร่างของชายหนุ่มผู้ทำตัวเป็นเป้านิ่ง

“คุณพี่ หยุดเถอะคะ อย่าทำอย่างนี้”

กำปั้นที่เงื้อง่าด้วยความโกรธเกรี้ยวสุดขีดเกือบจะฟาดลงบนใบหน้าอ่อนบอบบางของหญิงสาว พีรัชต์ชะงักมือไว้ เนื้อตัวสั่นเทาด้วยความโกรธ ใบหน้าแดงก่ำดุดัน มือใหญ่กระชากฟ้ารุ่งเข้าหาร่างบอบบางปลิวติดมือแข็งแรงขึ้นมาอย่างง่ายดาย

“คุณปกป้องมันทำไม เป็นห่วงมันมากนักรึไง”

“คุณพี่... ได้โปรดเถอะคะ” ฟ้ารุ่งตัวสั่น ปรุ่กายน้ำตาพรารวตา “อย่าตัดสินด้วยอารมณ์ ทำอย่างนี้ไม่ทำให้อะไรดีขึ้น”

“ทำไมถึงได้เป็นห่วงมันนักร... บอกมาว่าทำไม”

เสียงถามกระซกคาดคั้น ใบหน้าซีดเผือดทุกซักร้อนที่ลอยอยู่ต่ำลงไปปรากฏแววตาตระหนก แต่ว่าอ่อนใสสัตย์ซื่อยิ่งนัก

เธอส่งเสียงร้องวิงวอน

“ฟ้าเป็นห่วงคุณ ไม่อยากเห็นคุณเป็นอย่างนี้เลย... คุณพูดเสมอว่าคุณมีคุณภุชฌ์เพียงคนเดียว เดียวนี้ เขาอยู่ที่นี้แล้ว ทำไมไม่พูดกันดีๆ มีอะไรอื่นในโลกที่มีค่าควรให้ต่อยุติกัน...”

อีกฝ่ายนิ่งอั้น โชนแสงค่อยคลายความร้อนแรงลง มือแข็งแรงราวคีมเหล็กปล่อยร่างเล็กให้เป็นอิสระ สติถูกเรียกกลับคืนมาอีกครั้ง

เขาเริ่มจะรู้สึกเสียใจ ใบหน้าของ “น้องชาย” ช้ำแดง เลือดกำเดากระเซ็นเพราะแรงตบตีเป็นครั้งแรกในชีวิต เขาไม่เคยทำร้ายภุชฌ์มาก่อน

เขาระบายลมหายใจหนักๆ ครั้งแล้วครั้งเล่า ร่างหนายังสั่นเทา ทั้งที่กำลังพยายามระงับอารมณ์ลงอย่างเต็มที่ อ้าอึ้งแต่ก็กล่าวอะไร ออกมาได้ อีกครู่หนึ่งเขาก็หุนหันเดินออกไปจากห้อง ผ่านบรรดาสาวใช้ซึ่งหลบกันวูบวาบ

หนุ่มใหญ่ฉวยกระเป๋าดูทาง เดินลงผีเท้าหนักไปขึ้นรถ ขับออกไปจากบริเวณบ้าน แทบจะปะทะกับรถของแสงดาวซึ่งเพิ่งชะลอจะเลี้ยวเข้ามา

ฟ้ารุ่งได้แต่น้ำตาไหลพราก มองตามร่างของสามีที่เดินตุ้มๆ ออกไปโดยไม่หันกลับ... อาการที่อีกฝ่ายจากไปอย่างโกรธเกรี้ยว ทำร้ายจิตใจเธออย่างที่สุด แล้วนี่เมื่อไหร่จะมีโอกาสทำความเข้าใจกันอีก ในเมื่อตั้งใจจะจากกัน เหตุใดไม่จากอย่างหวังใยมิตรี

เธอหันมองภุริ ซึ่งใช้หลังมือปาดเลือด ประกายตาคมเข้ม วาววามกระทบกระเทือนใจไม่แพ้กัน

“เป็นยังไงบ้างคะ คุณภุริ” เสียงถามหวังใยมิตรี หันไปหยิบกระดาษเช็ดหน้าส่งให้ “คุณพี่ไม่เคยเป็นอย่างนี้มาก่อนเลย”

“ผมรู้”

“แต่ทำไมล่ะคะ”

ไม่มีคำตอบ สีหน้าซึ่งเครียดผ่อนคลายลง ประกายตาล้ำล้น สำนึกเสียใจ ทว่าทิวังครอบง่าอยู่ เสียงถามห่างเหิน

“คุณเข้ามายุ่งทำไม”

“ฉันควรจะปล่อยให้พี่น้องตบตีกันหรือคะ”

“ผมอยากให้คุณตบจนพอใจ ผมไม่ดีเอง ผมเลวอย่างที่เขาพูดจริงๆ”

“คุณไม่เลวหรอกค่ะ” เธอปลอบซื่อๆ ยื่นมือไปช่วยเช็ดเลือดให้ อีกฝ่ายได้แต่หลบตาด้วยความรู้สึกละอาย

แสงดาวเข้ามาเฝ้ามองอย่างงงงวย เธอได้รับคำบอกเล่าจากสาวใช้ว่าพีรชต์ซึ่งเพิ่งจะบึ่งรถออกไปจนแทบจะชนกับรถของเธอ ทะเลาะตบตีภุริอย่างรุนแรง ภาพของฟ้ารุ่งที่หนึ่งหวังใยมิตรีขับเลือดบนไบหน้าของชายหนุ่ม จุดความระแวงหึ่งหวงขึ้นอย่างเต็มที่ คิ้วเข้มขมวดแน่นประกายดาววาววับ เสียงถามแหลมสูง

“นี่มันเรื่องอะไรกัน เกิดอะไรขึ้น”

คนทั้งสองหันมา ร่างสมส่วนในเสื้อผ้ารัดรูปปราดเข้ามาเฝ้าตรงหน้าชายหนุ่ม

“คุณภุริ คุณพี่ตบคุณภุริทำไม”

ไม่มีคำตอบ ดวงตาใหญ่วาววามหันขวับมาจับจ้องฟ้ารุ่งผู้ซึ่งหลบตาอย่างอับจน ภุริ มองแสงดาวอย่างเคร่งขรึม

“กลับไปห้องคุณก่อนเถอะฟ้า” น้ำเสียงเขากลับอ่อนโยน

หญิงสาวลุกขึ้นอย่างว่าง่าย แสงดาวขยับเข้ายืนขวาง ครั้นหันมาประสานดวงตาเข้มขรึมของชายหนุ่ม แสงดาวก็ต้องถอยให้ ทั้งๆ ที่รู้สึกขัดอกขัดใจ มองตามร่างบางเดินผ่านออกไปก่อนจะหันขวับมาหาชายหนุ่ม

“ตอบดาวซิคะ คุณภุริ ว่ามีเรื่องอะไรกัน”

“ไม่มีอะไร” เสียงตอบเคร่งขรึม

“จะให้ดาวเชื่อหรือว่าไม่มีอะไร”

“เชื่อหรือไม่เชื่อก็แล้วแต่คุณ”

หญิงสาวขัดเคืองจนพูดอะไรไม่ถูก “คุณภุริพูดอย่างนี้ได้ยังไง” เธอหนึ่งข้างๆ เขย่าแขนชายหนุ่ม น้ำเสียงเสียดแหลมดังขึ้นทุกขณะ “คุณทะเลาะกันเรื่องแม่ฉันใช่ไหม บอกดาวมานะ คุณกับแม่ฉันมีอะไรกันคุณพี่ถึงโกรธขนาดนี้ บอกดาวมาเดี๋ยวนี้เลย”

“นี่เป็นเรื่องของผมกับพี่ชายเท่านั้น ไม่ได้เกี่ยวกับใคร”

พร้อมกับอาการเข่าจิกตี แสงดาวยังคงกริดเสียง หน้ามืดด้วยความโกรธเคือง “ดาวไม่เชื่อ คุณภุริบอกดาวมาตามตรงนะ ยอมรับมาเถอะว่าคุณยุ่งเกี่ยวกับแม่ฟ้ารุ่งตัวดีนั้น”

ชายหนุ่มลุกขึ้น เดินหนีออกจากห้อง แสงดาวลุกตามติดส่งเสียงเรียกไม่หยุด

ด้วยมือของฝ่ายหญิงยึดยึดแขนไว้ข้างหนึ่ง ชายหนุ่มเดินตุ้มๆ ไปขึ้นรถ แสงดาวอ้อมไปเปิดประตูขึ้นนั่งข้างๆ แล้วรถคันนั้นก็แล่นออกไป....